

279 | MONA | ROMAN | 106
BEN DAHA YAŞAMADIM

tamadres.com

Ben Daha Yaşamadım

Alev Gürsoy Cimin

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Editör: Canan Hatiboğlu - Onur Aslantürk

Kapak Tasarımı: Füsün Turcan Elmasoğlu

Sayfa Tasarımı: Muzaffer Aysu

ISBN 978-625-7220-46-0

1. Baskı: Nisan 2022

© 2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftahavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 45099

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 43949

ALEV GÜRSOY CİMİN

Seçtiklerimizi değil, seçtirdiklerini yaşıyoruz.

1.

BÖLÜM

tamadres.com

EYŞAN

Yaklaşık yarım saat önce uzun süreceğini çok iyi bildikleri bir yolculuğa çıktılar. Keyifsiz, sıkıcı, bir o kadar da sancılı bir yolculuğa. Küçük bir otomobilin içinde oflayıp puflamaların ardı arkası kesilmiyordu. Hiçbir ortak noktaları olmayan, yalnızca kan bağı veya komşuluk nedeniyle bir araya gelmiş beş insan. Kimsenin konuşmaya ne takati ne de keyfi vardı. Bir anlığına bilinmeze doğru yol aldıkları hissine kapıldı, Eyşan. Oysa ölüm dışında ne bir yol ne de yolculuk sonsuzdu, er geç biterdi.

Acı demişken, minik bir gazete kupüründen, çekilmeyen acının sancısının da bilinemeyeceğini, hiçbir acıya sesle şifa olunamayacağını okumuştu genç kadın. Hayat bu ya, insan her zaman neyi ekerse onu biçemiyordu. Zaten kim demişti ki “Ne ekersen onu biçersin?” diye. Bazen ekmediklerini de biçmek zorunda kalıyordu insan.

Bunun en büyük örneğiydi Eyşan... şimdilerde ekmediği acıların bedelini ödüyordu. Hem de her dakika, her saniye. Hayat ona karşı zor olduğu kadar da adaletsizdi. Herkesin aynı tonda gülmesi mümkün değildi elbette ve Eyşan da gülemeyenler ordusunun yalnızca bir neferiydi.

Çektiği doğum sancısından canı çok yanıyor, ama şimdiye kadar çektiği acıların yanında lafi bile olmazdı bunun! Çünkü sonunda bunun meyvesi tatlı olacaktı. Bebek demek, mucize demektir!

şiddetini artıran fırtına, arabayı yolda tutmayı güçleştirmeye başlamıştı. Üstelik hastaneye daha üç saat vardı. Fırtına öyle şiddetliydi ki, araba hiç durmadan bir o yana bir bu yana savruluyor-

du. Yağan karın ardından yerler dondurucu soğğun da etkisiyle buz pistine dönmüştü. Ama iyi tarafından da bakmak gerekiyordu, karın doğada oluşturduğu manzara enfesti mesela.

Beş kişi birden o küçük otomobile doluşmak kolay değildi. Bir yandan Eyşan'ın sessiz çığılıklarına, diğey yandan fırtınanın deli eden gürültüsüne maruz kalan otomobildekilerin yüzleri solgun, stresleri ise hayli fazlaydı. Yaklaşan doğum yüzünden zaman aleyhlerine işlemesine rağmen, hastaneye daha neredeyse üç saat vardı. Ve akıllarını yalnızca tek bir soru kurcalıyordu: “Ya yetişemezsek de burada doğurmak zorunda kalırsa?”

Hiçbiri doğum konusunda tecrübeli değildi. En ufak bir olumsuzlukta ellerinin ayaklarına dolaşacağı gün gibi aşikârdı. Eyşan'ın inlemeleri ara ara kesilse de sancıların sıklaştığı yüz ifadesinden kolaylıkla anlaşılıyordu.

Aslında her şeyin sebebi, yaşadıkları Dargeçit köyü ile şehir arasındaki beş saatlik mesafeydi. Köydeki sağlık ocağı kapalıydı. Terör nedeniyle doktor da, hemşire de durmuyordu. O yüzden köyde hastalanmak başa belaydı. Ölüm korkusuysa ayrı bir bela.

Köyde az canlar yanmamış, gelen öğretmenlerin, doktorların ve hemşirelerin çoğu katledilmişti. En son bir kadın öğretmen gecenin bir yarısı kafasına sıkılan bir kurşunla öldürülmüş ve gazetelerde kendisine ancak birkaç satır yer bulabilmişti: “Hain terör bu kez genç bir öğretmenin canını aldı.”

Köyde bir hemşire dışında sağlık personeli bulunmuyordu. Gidecek yeri olsa o da hiç durmazdı zaten. Dargeçitli olan kadın, annesi babası ölünce doktorlara ayrılan, eşkıyalar tarafından dar-madağın edilmiş lojmana yerleşmişti. Köylünün “Ebe” diye hitap ettiği bu Şüheda Hemşire, azıcık tıbbi malzemeyle herkese yetmeye çalışırdı.

Sık sık hastalıklarla boğuşan köylü çareyi Şüheda Hemşire’de bulmaya çalışsa bile doktor eksikliği hep hissediliyordu. Bu yüzden hastalanıp ölen çocuk ve yaşlı o kadar çoktu ki!

Gerek hastalıklar yüzünden yaşanan kayıplardan gerekse İstanbul’a başlayan yoğun göç nedeniyle köyün nüfusu beş binlerden bin iki yüzlere kadar düşmüştü. İmkânı olan bir dakika durmuyordu. Kalanlarsa “çaresizlik”ten oradaydı. Köyden geçen şehir otobüslerine hasretle bakarlardı. Herkesin hayali, bir gün o otobüse binip başka bir şehre gitmek ve mutlu bir hayata başlamaktı. Son durak herhangi bir şehir olduktan sonra, cam kenarı veya koridor tarafında oturmak hiç ama hiç önemli değildi.

★ ★ ★

Eyşan orta boylu, kocaman iri gözlü ve o eşsiz gözlerinde derin bir keder taşıyan güzeller güzeli bir kadındı. Hafif dalgalı sarı saçları kalçasının biraz üzerindeydi ve o saçların bir benzeri yoktu. Tanrı doğduğu andan itibaren bir lütuf sunmuştu ona. Hele o elmacık kemikleri tek kelimeyle muazzamdı. “Gülmek bir kadına bu kadar mı yakışır?” sorusunun en net cevabıydı Eyşan.

Ama güzel gülüşlerinde bile büyük bir keder hâkimdi. Çünkü her gün ulaşmak için dua ettiği o güzel hayatın bir dalına tutunmayı başaramamıştı henüz. Altı yaşında başlayan çilesi yirmili yaşlarında da bırakmamıştı onu.

Arabada asık suratlı bir kayınbirader, görümce, elti ve köyün ağası sayılan sinsi muhtar Remzi vardı. Remzi ahlaksızlığın kitabını yazacak kadar namussuz bir adamdı. Köydeki herkes bunu bilir ama ona yakın dururlardı. Çünkü Remzi demek, güç demektir. Her şeye domuz gibi burnunu sokma huyu da cabasıydı. Kafası her türlü kurnazlığa fazlasıyla çalışırdı. Düğün evi tefçisinden, ölüm evi yaşçısından hiç farkı yoktu!

★ ★ ★

Eyşan, Ermeni asıllı olan ve sonradan asimile edilen bir köyden Dargeçit'e gelin gelmişti. İki köy arasındaki mesafe arabayla üç saat kadardı. Zamanında yerel halkın tamamı Ermeni olan Dargeçit, sürgün sonrasında tamamen boşalmış ve köye Türkler yerleştirilmişti. Bazı Ermeni aileler ise yıllar sonra yine köyelerine dönmüştü.

Eyşan'ın kendi rızası olmadan ayrıldığı Kilisecik, her yerden bağımsız bir yerdi. Köylüler şarap üretir ve çevre illere satarı. Bir üzüm cenneti olan bağları en büyük şanslarıydı. Allah'ın bu çorak köye bir lütfuydu belki de. Köylüler de kendilerine sunulan bu hediyeyi karşılıksız bırakmaz, Allah'ın şanslı kulları olduklarını her fırsatta dile getirirlerdi. Verdiği göç yüzünden yalnızca dört yüz kişinin kaldığı köyde son dönemde savaş nedeniyle bazı bağlar zarar görse bile üzüm bağları ve aralıksız olarak üretime devam eden şarap fabrikası köylünün en büyük ekmek kapısıydı hâlâ.

Büyük bir alana yayılmış olan Dargeçit ise yeşillikler içerisinde eşsiz bir yerdi. Komşusu Suriye, aralarındaki hududu belirleyen tellerin hemen ardındaydı. Savaş öncesi Halep'e, Şam'a gidip ticaret yapan köyün birçok sakini köşeyi dönmüştü.

Her mezhepten insan vardı Dargeçit'te. Tam sınır köyü olduğu için başka ülkelerde gerçekleşen evlilikler de bu çeşitliliği artırmıştı. Bazı kadınlar bu köyde evlenip yine aynı köyden başka evli adamlara kaçmış, onların boşta kalan karıları da diğer boşta kalan adamlarla evlenmişti. Anlaması da, hak vermesi de zordu. Ahlak sınırlarını zorlayan bu karmaşa yine de kimse için bir kan davasına dönüşmüyordu. Hatta insanların buna alıştığı bile söylenebilirdi. Zaten yeni yeni kıyılmaya başlanan resmi nikâh o köyde çok önemsenmiyordu. İmam nikâhı çok daha kıymetliydi.

Remzi imam nikâhıyla evlenme konusunda başı çekenler arasındaydı. Sekizinci evliliğini daha bir yıl evvel yapmıştı. Köy köy gezer, nerede on sekizini geçmiş güzel bir kız bulsa parayı

sayarak alırdı. Kırk yaş üstü alerjisi vardı Remzi'de. Ona göre bir kadın kırkına gelince yaşlı, çekilmez ve lanet olurdu. O yüzden kırk deyince eş değiştirir, hatta bazen bu yaşa gelmelerini bile beklemezdi.

Kırk dokuzuna merdiven dayamış olsa da ona göre köyün en karizmatik adamıydı, çünkü parası vardı. Ama aslında dünyanın en sevimsiz adamlarından biriydi. Kocaman bir göbeği, uzun ama bir o kadar da eğri bir burnu ve sinsiliğin kitabını yazacak kadar rahatsız edici yeşil gözleri vardı.

Sınırdan yıllarca devam eden savaş en çok Remzi'ye yaramıştı. Merkezdeki on dokuz evini de sınırdan ülkeye gelen yabancılara yüksek bedellerle kiraya vermişti. En büyük gelir kaynağı bu kiralardı. Kiracıların kiralalarını bir gün sektirmeleri, hayatlarında duymadıkları hakaretleri duymaları demekti.

Dillere destan çiftliğinde de yine sınır ülkelerden gelen gariban kişileri çalıştırırdı, hem de karın tokluğuna. Ara sıra da güzel kızları olan zor durumdaki aileleri çiftliğine çalışma bahanesiyle alır, sonra kızlara imam nikâhı kıyar, hevesi geçince de yüzlerine bakmaz, tarlalarda köle gibi karın tokluğuna iş verirdi. Çoğu küçük kızı da okutma, mektepli etme vaadiyle kandırırdı.

Zamanında Suriyeli bir kızı da çok sevmişti. Hem de öyle büyük bir aşkla sevmişti ki, kız için o ülkeye yerleşmeye bile razıydı. Ailesi kızı vermek istemeyince çıldırmış ama her kapıyı açan para yine imdadına yetişmiş ve sonunda zafer bir kez daha onun olmuştu. Başkasıyla nişanlı olan kız ailesinin zoruyla nişanı atıp Remzi'ye gelin oluvermişti.

Remzi'yi sekiz yıllık evlilikleri boyunca hiç sevmemişti Rojen. Dünyaya gelen üç çocuğunun hatırına katlanmayı denese de bir yerden sonra bu eziyete dayanamamış ve puslu bir kış gecesinde sessiz sedasız canına kıymıştı. Cenazeye de kimse sahip çıkmamıştı. Oysa yakın çevresine de söylediği gibi, ülkesinde gömülmeyi çok istiyordu.

Zavallı kadının kendini astığı ağacın yakınından kimse geçmezdi. Remzi önceleri çok üzülse de zamanla unutmuştu Rojen'i. Çünkü ona göre kadın dünyada en bol bulunan varlıktı. Ayrıca o zamanlarda şişe üstüne şişe devirdiği için kafası hiçbir zaman yaşama veda eden bir kadının yasını tutabilecek kadar yerinde değildi...

★ ★ ★

Vakit ilerledikçe, on dokuzunda evlendirilip yirmisinde hamile kalan Eyšan'ın doğum sancıları artıyor, ama yanındakilerden utandığı için dişlerini sıkarak acısını gizliyordu. Tıpkı yıllardır içinde sakladığı o acı gibi. Üstelik ona farklı duygular yaşatması gereken karnındaki bebeğe karşı hiçbir şey hissetmiyordu.

Tek isteği karnındaki bu koca şeyden kurtulmaktı, o şey bedenini terk edince rahatlayacaktı. Hayatını değiştirecek bu bebeğe hiç sevgi beslememesi kendisine de garip geliyordu. Heyecanlanmayı, biraz olsun sevinebilmeyine çok isterdi oysa! Hem annelik en yüce duygu değil miydi? Fakat bu kendisine çok yabancı geliyordu.

Köyün en varlıklı olan ve soyu Ermenilere dayanmasına rağmen zaman içerisinde asimile olup Türkleşen Eymenler aşiretine gelin gelmişti. Belki de ilk geceden hamile kalması da bu mal varlığına aldanması yüzündendi. Gerçi korunmayı bilmediği için istese de elinden başka türlü gelmezdi.

★ ★ ★

Yol artık çekilmez bir hal almıştı. Etkisini iyiden iyiye artıran sis yetmezmiş gibi, hafiften kar da atıştırmaya başlamıştı.

Remzi ara ara cebindeki yemişlerden ağzına atıyor, ama bunlardan yanındakilere ikram etmek aklının ucundan bile geçmiyordu. Ağız şapırtısı arabada yankılanırken kimsenin o sestense rahatsız olacağını düşünmüyordu. Gerçi bu tarz hassasiyetleri gösterebilecek bir adam da değildi. O bir dünya, o bir güç, o bir iktidardı.